

съ царевица и пакъ закретахъ изъ браздата. Отъ плачтъ ми нищо нѣма да се роди, а отъ тази царевица все ще може да се прехрани, ако не повече народъ, то поне нашия домъ.

Тати и Людмила разбраха какво става въ душата ми и не поискаха да ми попрѣчатъ. Дори дочухъ тихитѣ думи, но ясни думи, които лекия вѣтрецъ донесе до менъ :

— По-добре да работи и да се умори още повече, та довечера да спи по-здраво . . . И тя нещастната се отрече отъ живота, за да се отдаде на милосърдие . . . И то е нужно, особено сега, но и за него трѣбва нерви отъ волски жили и душа съставена отъ вещество, което по-безчувствено и по-мъчно да се подава на вълнение.

И той бѣше правъ. Улисана въ работа до залѣзъ слънце, съ натѣжали крака, безъ да вечерямъ тръшнахъ се въ леглото и заспахъ непробуденъ сънь. Тоя сънь ме и спаси. Той ме възвърна къмъ действителността, която почнахъ да гледамъ съ нови очи, съ по-голѣма яснота и да се не поддавамъ лесно, нито на своитѣ, нито на чуждитѣ страдания. Сега не бива да се хленчи, а само да се работи и да се подпомагатъ ония, които сж на фронта и тия които сж останали да се борятъ съ земята.

27 Априлъ.

Вчера никжде не ходихъ. Когато се събудихъ, бѣше вече обѣдъ. Тати и Людмила бѣха вече отишли на нивата задъ селото — тамъ сядятъ фасулъ. Мама мѣсеше хлѣбъ отъ бѣло брашно. Отъ него ще направи и обичания отъ мене тутманикъ, а азъ се заловихъ да окъпя и освежа децата на Людмила. Тѣ отдавна не сж виждали грижитѣ на майка си. Цѣлъ месецъ отъ сутринъ до вечеръ, двамата съ татко ходятъ на нивитѣ, оратъ, сѣятъ, изкореняватъ, ливадитѣ чистятъ, овошкитѣ преглеждатъ да не се завѣдятъ гжсеници. Мама пъкъ не смогва да имъ готви, защото нѣма какво и съ часове се губи изъ селото, оттукъ оттамъ да купи ту това, ту онова и то все скришно да не бждатъ заловени отъ общинскитѣ деребеи.

Снощи като се върна Людмила и видѣ децата си